

MARIE REJFOVÁ

KDYŽ SE VOSY VYROJÍ



KDYŽ SE VOSY VYROJÍ

KDYŽ SE

MARIE REJFOVÁ

VOSY VYROJÍ



Mystery Press

2021

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Marie Rejřková, 2021

Cover © Daniel Špaček, 2021

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2021

ISBN 978-80-7588-266-0 (pdf)

Knihy Marie Rejfové
v nakladatelství **MYSTERY PRESS**

Josefína Divišková

**KDO JINÉMU JÁMU KOPÁ
KOMU STRAŠÍ VE VĚŽI
KDO MAŽE, TEN JEDE
KOČKA MYŠI NENECHÁ
KDYŽ SE VOSY VYROJÍ**

Ebookové novelky
**KDO MÁ POD ČEPICÍ
KDO MÁ ZA UŠIMA**

Připravujeme
JAKO VEŠ V KOŽICHU



JEDNA

/ Čtvrtek 2. 8.

1

„Bacha!“

Josefína se zastavila v půli kroku. Díky růžovým šatům připomínala plameňáka, který si na poslední chvíli rozmyslel, že použije i druhou nohu. Dojem kazil jedině ten fakt, že se nacházela v korytě lesní úvozové cesty a společnost jí dělal hromotluk s potrhaným pytlek od brambor přes rameno.

„Lesáci,“ odfrkl si muž a sehnul se pro plastovou pásku, jež vykuovala zpod hromádky smolou vonící kůry, „neuměj po sobě uklízet. Odvezou dřevo, ale co po nich zůstane, o to se nestaraj. Chybí jim vztah k lesu – v tom je ten problém.“ Zatáhl za věc, ale ta zůstala uchycená v zemi.

Josefína si uvědomila, že pořád stojí na jedné noze, a uskočila dozadu. „To sbíráte všechno, pane Lešner?“

„Bobe,“ opravil ji a se zaťatými zuby táhl dál.

Sledovala, jak se mu v krátkých prošedivělých vlasech sbírají kapičky potu, shromažďují se na lysém temeni a stékají za límec vojenské košile.

„A bordel od výletníků...“, supěl. „Najdu vám místa, kde je to samej papírovej kapesník. Ani hovno po sobě zahrabat neuměj.“

Hádat se nehodlala. I ona patřila mezi druh lidí, kteří použijí lopuch jen v případě nejvyšší nouze.

„Jo, to byly časy, když jsme tady s partou čundrovali,“ pokračoval. „Občas nás do osady přijeli buzerovat esenbáci – jako bysme byli nějaký vyhulený máničky... Tak pojd!“ trhl vši silou.

Páska povolila. I s velkým kusem jílovité hlíny a kamení.

„No to je paráda,“ ušklíbl se, očistil ji a hodil do pytle. „Ale bude se hodit.“

„Statek stojí na místě vaší osady?“ zajímala se.

„Ne, ta byla o kus dál u potoka,“ máchl rukou kamsi do smíšeného lesa za jejich zády. „Nechtěli jsme s Bobulí pryč, ale nebylo to místo k bydlení. Zvlášť s malým děckem.“ Vykročil po cestě.

Dohnala ho, a přitom děkovala prozřetelnosti, že si vzala tenisky, a ne páskové sandále, jak měla původně v úmyslu. „Vaše paní všechno zvládá obdivuhodně – takhle stranou od města,“ zalichotila mu. Lhát ovšem nemusela. Barbora Lešnerová působila jako žena ocelové vůle, která na svém výstavním poprsí nese veškerou tíhu života na samotě s lehkostí Kalamity Jane.

„Jo, je to ženská do nepohody,“ přisvědčil. „Navíc jezdí jednou tejdně do Brodu – nakupovat.“

Josefína sice nepovažovala cestu prehistorickým gazíkem do supermarketu za vrchol společenské aktivity, ale Barbora Lešnerová možná ano. Kdoví. „A teď máte na statku nás,“ dodala.

„Každá koruna dobrá,“ pokrčil rameny.

V jeho hlase nenašla ani stopu po znechucení, a to jí trochu zlepšilo náladu. Od včerejšího rána se téměř bez přestávky ptala sama

sebe, proč kývla na tak bizarní věc vést prázdninový výtvarný kurz. Z původních dvanácti zájemců se dostavili pouze čtyři, přičemž průměrný věk účastníků mířil strmě vzhůru, podobně jako jejich tlak. Záměr malovat krajinu z vyhlídky místní romantické zříceniny hradu Krákorzec proto zavrhla již v zárodku.

Ze západní strany se sice traverzovitě táhla celkem příjemná stezka, ale i tak by trvalo půl dne, než by po ní odvážní sedmdesátníci vyskotačili vzhůru. Výjimku představovala korpušentní padesátnice, paní Chuchlíková, která ovšem odmítla šplhat z důvodu, že je to pod její úroveň. Myšlenky Josefíně přetrhly duté rány, které se ozvaly z pravé strany. Mezi vrcholy stromů se mihla věž Krákorce.

„Brigádníci,“ řekl Bob Lešner zřetelně skeptickým tónem. „Přihlasili si to sem kolem poledního. Opravovat hrad.“

„Vážně?“ zbystrila. Čím víc lidí v produktivním věku kolem sebe uvidí, tím bude mít větší šanci, že těch deset dní přežije. Svého kolegu Jakuba Stehlíka nepočítala, neboť skutečnost, že se přihlásil jako pedagogická výpomoc na kurz krajinomalby i přes to, že učí výlučně hru na dechové nástroje, jí na klidu rozhodně nepřidala.

„Už minulej měsíc sem ten jejich šéf nechal navozit nějaký prkna. Pak to tahal na zádech nahoru,“ řekl.

„Znáte je?“ zeptala se.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Bob. „Mluvil jsem tenkrát jen s tím bláznem s fošnama. Dneska přišli pěšky lesem z druhé strany od výpadovky, jinak bych je zmerčil z baráku. Mají tábor z jižní strany a tahají všechno odtamtud nahoru.“

„Aha,“ srovnala s ním krok. Na to, jakou měl mohutnou postavu, se v lesním terénu pohyboval překvapivě rychle.

„Je to marná práce, ten hrad stejně jednou spadne,“ pokračoval. „Měli by to nechat bejt a soustředit se na něco jiného. Třeba sázet stromky, kopat tůně na dešťovou vodu nebo tak něco. Se starou

partou z osady jsme nahoru moc nelezli. Co tam taky – jen šutry a bodláky a svinčík od luftáků.“

Zastavil se u napůl ztrouchnivělého pařezu ve svahu cesty a kopl kanadou pod jeho kořeny. „Jak říkám, samej bordel,“ sehnul se a vyšťoural několik hliněných střepů.

Josefíninu pozornost však upoutal zjev, který si to vykračoval proti nim. Mladého Pavla Lešnera od včerejška potkala už nejméně dvakrát a pokaždé ji dokázal značně znejistit. Nešlo ani tak o jeho černou koženou bundu se švabachem vyvedeným nápisem *Penetrathor* jako spíš o permanentně našťvaný výraz, který vrhal na všechno kolem sebe. Netroufala si odhadnout, kolik druhů hloedavců a zpěvného ptactva dostalo náhlou srdeční příhodu, než mu jeho otec zastoupil cestu.

„Kampak?“

Mladík mu beze slova zašermoval před nosem dřevěnými paličkami. „Kam asi.“

„Mažoretky to nebudou,“ tipla si Josefína.

Sjel ji pohledem od hlavy až po paty, jako kdyby trpěla oškliovou kožní chorobou, a ne jen špatným odhadem ve výběru oblečení.

„Armádní pochodák nejspíš taky ne...,“ špitla.

„Kdy se vrátíš?“ zeptal se Bob.

„Ty vole, jak to mám asi vědět?“ utrl se na něj Pavel Lešner, div nenadskočila.

„Máma bude mít starost...“

„Na to jí kašlu!“ vyštěkl znovu, načež se kolem nich prosmýkl a rázoval dál.

„Piškote!“ křikl Bob, ale nemělo to žádný účinek.

Dívala se za mladíkem, dokud nezmizel za zákrutem cesty.

Nebýt neustálého bušení na Krákorci a sympatické snahy jakési kukačky, která raději spustila odpočítávání, následná pauza by byla mnohem trapnější.

„Pořád utíká,“ povzdechl si Bob po chvíli a vykročil jejich původním směrem. „Má rád muziku, ale aby si s námi večer sedl s kytarou, to ne. Chápete to?“

Josefína si představila, jak nakrknutý *Penetrathor* zpívá s tatškou a mamkou u stolu v kuchyni *Stánky*, a kdoví proč nedokázala dát Lešnerovi patřičně soucitnou odpověď.

Naštěstí si vystačil sám. „Chodí takhle zkratkou k silnici. Je to blíž. Tam ho nabere nějaký kumpán z tý jejich uřvaný kapely,“ bručel se zrakem upřeným na cestu.

Nechala ho mluvit. Navíc zpocená stehna se jí začala dřít o sebe a nehezky to pánilo.

„Jinak by musel na opačnou stranu po asfaltce. Bobule tamtudy jezdí do Brodu. Ona by mu auto půjčila, jenže to by nesměl pít. On když se opije... je to o strach. Dvacetiletý mužskej, a člověk aby pořád trnul, kdy se zas něco semele.“

„Děti jsou starost...,“ nadnesla a zatoužila po teplácích. Bez ohledu na to, že její babička by takové fatální porušení dress codu vzhledem k Josefíninu věku a postavení jistojistě odsoudila. Co se týče ženské elegance, byla tahle dáma odjakživa nekompromisní. I brigádu na řepných polích u Žatce prý absolvovala v šifonové halenke a sukni ke kolenům. Přímo úměrně s radostí místních zemědělců se však proti tomu vzedmula vlna odporu stranických funkcionářek, který eskaloval na nejbližší schůzi podnikové rady. Zde babička pronesla památnou větu:

„Když už musím budovat socialismus, tak nebudu za krávu.“

Od vyhazovu z práce ji zachránilo manželství s dědečkem, který v té době plnil plán na dvě stě sedmdesát devět procent v libeňských strojírnách. Že v té době už po sobě novomanželé házeli nábytek a kuchyňské nádobí, soudruzi naštěstí netušili.

S těmito vzpomínkami a s nohama od sebe, jak to jen šlo, pochodovala vedle Boba Lešnera, dokud nedorazili na mýtinu, kde se

nacházel statek. Tvořila ho dvě velká stavení spojená do písmene el a stodola. Prostor mezi nimi vyplňoval trávník a malá užitková zahrada. Zápraží stavení byla vydlážděna plochými břidlicovými kameny. Před částí, kde byli ubytovaní hosté, stála pergola porostlá červenou pnoucí růží a dřevěný stůl se židlemi. Na jedné z nich seděla buclatá padesátnice s trvalou ondulací tvarem připomínající patizon a barvou lilek. Sotva je spatřila přicházet, celá se našponovala a zaclonila si oči proti slunci.

„Úsměv – jsme na kameře,“ zamumlala Josefína.

„Takovýchle báby, to je neštěstí,“ podotkl Bob.

„Báby...,“ Josefína se zasmála. „Kdyby vás slyšela. Paní Chuchlíková si na sobě tuze zakládá.“

„Až se člověku otevírá kudla v kapse,“ řekl suše.

„Ráno si stěžovala, že ji celou noc budila cikáda,“ pravila potichu.

„Cikáda,“ protočil oči v sloup. „V Čechách. Není ona blbá?“

„Že prý se sem ta středomořská havěť stěhuje, když je teď to globální oteplování,“ zdůvodnila Josefína stížnost Leony Chuchlíkové.

„To slyšela v televizi, ne?“ mávl ke stodole. „Nechcete si prohlídnout moje sochy?“

Josefína je zahlédla jen letmo, když večer po jejich příjezdu ukládala za vrata stodoly barvy, stojany a čistá plátna. Byl to jen okamžik. Ale i to jí stačilo, aby zapochybovala o Lešnerově duševním zdraví.

Otevřel vrata. Proud světla nejprve dopadl na cosi, co připomínalo přerostlého pavouka s dámským poprsím, načež neochotně putoval dál na skupinu kovových ženských torz svázaných k sobě dráty, aby skončil na krychli z pomačkaných plastových lahví, ze které vyrážely stejně recyklovatelné lidské končetiny.

„No...,“ přemýšlela, co říct.

„Metafory ženskosti,“ objasnil jí s dobře patrnou hrdostí.

Přistoupila k osminohé obludě. Pavoukovy oči představovaly rezavé konzervy naplněné střepy, nadra suplovaly poklice z aut

vyklepané do špičky, tělo otlučená litinová vana nabarvená na pomněnkovo. „Zajímavý záměr...“

„Říkám jí Modrá Madona,“ pochlubil se.

„A já Necky, co mají dva cecky,“ ozval se ženský smích.

V obdélníku vrat stála Barbora Lešnerová v květovaných šatech a slaměném stetsonu, ruce v bok. Proti dennímu světlu vynikla její vysoká, žensky tvarovaná postava.

„Bobule má pochopení,“ mrkl na ni Bob.

„Co mi zbejvá,“ zašklebila se a otočila vypínačem. „Proč si nerozsvítíte?“ V rohu místnosti se probírala žárovka omotaná závojem pavučin.

Josefína k Barboře zaplula jako k záchrannému kruhu. „Váš manžel je nadšenec, paní Lešnerová.“

„Je to s ním marná práce,“ hodila si na záda cop tmavých vlasů, ve kterém prokvétaly stříbrné nitky. Léta prozrazovaly i vrásky v její opálené tváři a na krku. To jí však neubíralo na kráse.

„Ale jdi ty,“ podal jí pytel. „Jukni.“

S povzdechem vysypala Lešnerovy poklady na kamenný mlat za dveřmi. Kromě malířského náčiní, které si sem přivezli účastníci kurzu, se na něm vršilo všemožné harampádí, nářadí, květináče, pracovní rukavice, prázdné demižony, kusy starého nábytku a další veteš.

„Tohle si nechám,“ prohrábl se novými úlovky. „Tohle taky.“

„Je mi to jasné,“ obrátila oči v sloup Barbora.

Podal jí střepy z vypálené hlíny. „Možná kdyby se slepily... co říkáš? Mohla by z toho být docela hezká miska.“

„Dizajnový kousek,“ pokývala hlavou Josefína. Čím dál víc byla přesvědčená, že Barbora Lešnerová musí být jako manželka svatá.

„Uvidíme,“ řekla a obrátila se na Josefínu: „K večeri bude bramboračka a lívance s malinovým sněhem.“

Už nebylo pochyb, Josefína v duchu sepjala ruce k nebi.

Pomalů se smrákalo a pod pergolou cinkaly příbory. Jakub pozoroval Josefínu, která seděla naproti němu vedle starého pána v obleku a drobné bledé paní s bílými vlasy stočenými do drdůlku. Za jejich zády byla stěna chalupy a okno, na němž ležel talíř s jablky. Zátíší dotvářely růže, které se nad jejich hlavami zachvívaly v teplém večerním vánku.

„Neskutečná dobrota,“ zamumlala Josefína s plnou pusou. Cpala se už pátým lívancem, i když vehementně předstírala, že má teprve třetí. Na nose měla růžovou pěnu a vypadala roztomile. Podal jí papírový ubrousek.

„Co?“ pokrčila nos.

„Máte na nose...“, naznačila jí další důchodkyně, která seděla po Jakobově pravici. Měla kulatý obličej, a na rozdíl od svých vrstevníků nosila brýle veliké, s kulatými obroučkami. Připomínala mu Nadu Urbánkovou.

„Aha. Díky.“

„Trochu té etikety, paní učitelko,“ rýpl si Jakub.

„Máte krásný šátek, paní Maierová,“ obrátila se místo toho na Nadu Urbánkovou.

Stříhl zrakem doprava. Červený hedvábný šátek s motýly, pokrčil rameny v duchu. Celkem ucházející – kdyby potřeboval nahánět divokou.

„Od Aničky k narozeninám,“ usmála se paní Maierová na důchodkyni s bílým drdůlkem.

„Tedy, paní Snížková,“ pokývala uznale hlavou Josefína, „je to krása.“

Anička Snížková se zapýřila jako školačka. „Jen drobnost. Olinka si to zaslouží,“ pravila tichým hlasem.

Obě dámy se od příjezdu na statek od sebe prakticky nehnuły. Zvlášť drobounká Anička Snížková ke své přítelkyni lnula. Možná to zavinil její křehký zjev, ale Jakubovi připomínala ptáče, které musí někdo silnější chránit. Olinka Maierová byla statnější konstituce a se svými brýlemi vypadala přísně. Nedalo však práci poznat, že za nimi schováá citlivou, uzavřenou a podle jeho názoru neprůbojnou povahu.

„Ale Aničko, víš, že –“

„Zatracený vosy!“ ohnala se rukou padesátnice s fialovým přelivem a nahnula se přes stůl k subtilní paní Snížkové. „To jsou ty vaše jabka!“

Jakub si při pohledu na oplácanou Leonu Chuchlíkovou vzpomněl na domovnici v činžovním domě, kde bydlel s dědou. Byl přesvědčený, že se tyhle báby musí někde líhnout. Vždyť přeci není možné, aby prošly normálním vývojem od roztomilých holčiček po taková monstra.

„Dala jsem je na okno, abyste si brali,“ zmohla se na odpor Anička Snížková.

„Však já si vzal,“ vmísil se do hovoru starý pán v obleku. „Jsou výborná.“

„Vy abyste se nepřidal, pane Laštůvko,“ vrčela madam Chuchlíková. „Jsou to padavčata nakousaný od vos. Člověk se ani pořádně nenají, jak ta havěť otravuje. A nevyspí. Celou noc mě otravovala cikáda.“

„Cikáda?“ podivil se pan Laštůvka. „S dovolením, milostivá paní, ale cikády u nás snad ani nejsou.“

„Jsou,“ nehodlala s ním debatovat. „A někdo mi vzal pastu na zuby,“ rozhlédla se po přítomných. „Drahou, švýcarskou.“

„O tom pochybuji,“ odvážil se namítnout starý pán.

„No dovolte,“ ohradila se. „Kupuju si jen ty nejlepší pasty. Tahle stojí sto sedmdesát sedm káčé. A to byla zrovna sleva.“

„Pan Laštůvka to myslel jinak,“ vložila se mezi ně Josefína. „Pochybuje, že někdo z nás krade.“

„Tak jak mi vysvětlíte, milá paní učitelko, že jsem místo pasty měla v neceséru lepidlo na falešný zuby?“

„No,“ kývla zamyšleně Josefína, „to už je práce pro kriminálku.“

„Přesně,“ zvedla Leona Chuchlíková ukazováček do vzduchu. „Stačí zjistit, kdo nosí náhradu. Třeba tady pan Laštůvka?“

„To je příliš indiskrétní otázka, milostivá paní,“ řekl s vážnou tváří. „A bylo by nevhodné na ni odpovídat.“

Pan Laštůvka je stejně borec, pomyslel si Jakub. Připomínal mu dědu. „Máte ráda detektivky, paní Chuchlíková?“

Změkl jí pohled – náhle, až z toho Jakub dostal strach. „Miluju inspektora Dáglíše,“ vzdychla. „Jakej to byl fešák. A jak mu to myslelo.“

„Dáglíš,“ pokýval hlavou. „Ten by na všechny ty nepravosti přišel hned.“

„Levou zadní,“ usmála se.

„I přední,“ dodal.

Něžný pohled z jejích očí vyprchal. „Však já na to přijdu,“ řekla a znovu proskenovala obličej ostatních.

Nikdo nehnul brvou.

„Jestli máte málo, tak já přismažím,“ objevila se u stolu Barbora Lešnerová. „Není problém.“

„Už se nehoňte,“ Jakub galantně vstal a nabídl jí své místo, „všichni máme dost. Dlouho jsem si takhle nepochutnal.“ Přitom se snažil, aby mu zrak nesjel do hostitelčina výstřihu. Ucítit na sobě Josefínin pohled a dělalo mu to dobře.

„Já tedy ne,“ namítla Leona Chuchlíková. „To jste dělala jen z půl kila mouky?“

Barbora Lešnerová neztratila glanc. „Zatím to pokaždé stačilo.“

„To se divím.“

„Jak chcete. Bude to chvilka,“ řekla hostitelka.

„Mohl bych vám pomoci?“ zeptal se Jakub. „Smažit, obracet a tak.“

Barbora se zasmála: „To opravdu ne. Nic ve zlém, ale akorát byste se mi v kuchyni motal pod rukama.“

„To já rád,“ zaculil se.

Zavrtěla hlavou a zmizela ve druhém stavení.

„Vy jste nějakéj příčinlivej,“ opáčila na jeho adresu madam Chuchlíková.

„Záleží na tom kdy,“ přisadila si Josefína. Tvářila se neutrálně, ale znal ji moc dobře na to, aby tomu věřil.

„A vůbec je to tady celý nějaký podezřelý,“ pokračovala Chuchlíková ve svých úvahách soukromého očka. „Takovej statek. Kde na to vzali? Co vůbec ten Lešner dělá? Je mu něco přes padesát – víc ne, to se vsadím, i když u těchhle typů jeden neví. Ale v důchodu bejt nemůže a těma svejma rádoby sochama se těžko užíví. Lešnerová je v domácnosti, tak mi řekněte, jak se k takovému majetku dostali a jak to chtějí udržovat?“

„Proto tady Lešnerovi dělají ty kurzy,“ poznamenala paní Maierová. „A kdybyste se pořádně podívala, tak polovina domu potřebuje renovaci jako sůl.“

„Jo, když někdo neumí hospodařit s penězi,“ opáčila Chuchlíková. „My s manželem si na nouzi nestěžujeme, protože jsme si našetřili.“

„Prej našetřili,“ naklonil se Jakub k Josefíně. „Patří mu tři pohřební služby v okolí.“

„Myslela jsem si, že je fotbalovej trenér,“ zašeptala Josefína.

„To taky. Proto to chlapi z Brodu hrajou jako na funusu.“

Vyprskla smíchy.

„Co si to tam šuškáte?“ zvýšila hlas Leona Chuchlíková. „Jestli je to nějaká sranda, tak prosím, rádi se zasmějeme.“

Sedl si zpět na své místo a ostražitě se rozhlédl. Les tmavl nastávající nocí. Do tmy zářila jen okna a zčásti prosklené dveře z kuchyně, za kterými se míhala Barbora Lešnerová. „Bavíme se o Ulrichovi,“ pronesl šeptem.

„O kom?“

„Vy jste o něm neslyšela?“ vykulil oči. „Říkal mi to Bob Lešner. Už léta ho prej hledá policie za vraždy. Je tady někde v okolí. Dělá si značky – na stromy, bílou barvou.“

Chuchlíková si odfrkla. „Povídáčky. Lesáci si značí stromy ke kácení, a našinec hned fantazíruje.“

„Vůbec ne,“ nasadil ještě ostražitější výraz. „Zeptejte se Lešnera. Viděl je. Nehledě na to, že lesáci by na strom nemalovali kosočtverce s čárkou uprostřed.“

„Co vy víte,“ pohodila ramenem.

„Lesy České republiky, a čuňáčinky? Leda tak o kůrovcový kalamitě, paní Chuchlíková. Tohle jsou Ulrichovy značky, tutově.“

„Tak nás tak nestrašte, Jakube,“ ozvala se s milým úsměvem Anička Snížková.

Pan Laštůvka položil drobné důchodkyni ruku na paži. „Nebojte se, jsou to jen báchorky.“

„No nevím,“ vmísila se do hovoru Josefína. „Prý ho nemůžou najít, protože se ukrývá ve starejch štolách. Jednou jsem tam spadla a nějakýho divnýho chlapíka jsem dole viděla – zvláště chrchlal. Jakoby pískavě. Říká se, že občas vyleze ven a chodí v noci tajně do Brodu pro zásoby. A ty značky si snad dělá, aby věděl, kudy chodí ženský dělat do lesa. Jednu prý napadl, když sázela v oboře stromky.“

„Nesmysl,“ našpulila Chuchlíková pusou. „Vy byste měla být osvěcená osoba, paní učitelko. Ale jedno vám musím uznat – to místo, co jste vybrala na malování, je docela ucházející. Já se opravdu odmítám hrabat nahoru na tu zříceninu. Navíc jsou tam ti rádoby brigádníci. Kdo ví, co tam dělají. Nahoře na věži visel nějaký mladík na laně a ty ženské hlasy, co jsou odtamtud slyšet... Jeden by si myslel, že –“

Slova jí přetrhl Bob Lešner. „Dáte si?“ Postavil na stůl několik lahvových piv a sáhl pro petrolejku, která visela nad jejich hlavami.

„No ještě tohle k tomu,“ brblala Chuchlíková, „komáři a smrad.“ Vzala si kabelku zavěšenou na opěradle židle a vyndala z ní karamelu. „Ještě že mám bonbony,“ vložila si sladkost do úst. „Na lívance asi milostivá zapomněla. Proč taky obsloužit platícího klienta, že?“

Jakub zachránil Boba před nutností poslat madam do patřičných míst. „Pane Lešner, bavili jsme se o tom vrahovi Ulrichovi, co tu krouží kolem.“

Bob na něj okamžik hleděl. Potom zvedl skleněný cylindr petrolejky a škrtl zapalovačem. „Jo, divnej chlap,“ povytáhl knot a usedl stínítko na své místo. „Hubenej jak zombík. Načapal jsem ho ve stodole, jak se mi hrabe ve vercajku. Posvítíl mi do obličeje baterkou, vzal mě kladivem a zdrhnul.“ Vyhrnul si rukáv a ukázal všem nevzhlednou podlitinu na předloktí.

„A ta nešťastná ženská, jak ji napadl v oboře. Jak se jmenovala...“ obrátila se Josefína na Lešnera. „Měla jméno jak střešní krytina.“

„Došková,“ pomohl jí Jakub pohotově.

„Šindelářová,“ opravil ho Lešner. „Červený montérky, velké zadek.“

„Návnada pro bejka,“ pokýval hlavou Jakub.

„Ona, jak byla sehnutá k těm stromkům,“ vysvětloval Lešner, „slyšela jenom nějaký pohvizdování... a pak... úplná korida.“

„Jedna Šindelářová bydlela u nádraží,“ viditelně znejistěla Chuchlíková. „Ale ta se odstěhovala do Chrudimi...“

„Tahle Šindelářová do Bohnic,“ opáčil Lešner.

Rozhostilo se ticho.

„A co vy vůbec tady na kurzu děláte, pane učiteli?“ přešaltrovala Chuchlíková na jinou kolej, kde se nejspíš cítila bezpečněji. „Učíte žestě, a tady nikdo netroubí. Možná že paní učitelka Divíšková, ale nevšimla jsem si, že by měla s sebou futrál.“

Jestli mu bába hodlá hnout žlučí už na začátku pobytu, tak se jí to co nevidět podaří, pomyslel si nakvašeně.

„Mám skládací,“ zachovala Josefína vážnou tvář. „I heligón, ale ten mě tolik nebaví.“

„Nevidím důvod, proč by tu pan Stehlík nemohl být s námi,“ ozval se pan Laštůvka. Pozvedl sklenku, aby mu Bob Lešner mohl nalít. „Jen do poloviny. To víte, už nejsem mladík.“

„Svatá pravda,“ přesunula Leona Chuchlíková pozornost na starého pána, „vůbec nechápu, proč jste sem jezdil. Sotva chodíte.“

„Za to může nebožka Květuška,“ usrkl piva a setřel si pěnu z úhledně střiženého knírku. „Vždycky říkala, že bych měl být malířem. No ale copak na to byl čas?“

„Je to tak,“ povzdychla si paní Snížková. „Až ve stáří si uvědomíme, co všechno jsme si nechali proklouznout mezi prsty.“ Začala se pomalu zvedat. „Tuhnou mi kolena. Musím je jít trochu rozhýbat.“

„Mohu vám dělat společnost?“ osmělil se pan Laštůvka a sáhl po francouzských holích. „Pokud vám to nevadí. Je přeci jen pozdě...“

Zarazila se jen na sekundu. „Pročpak by mi to mělo vadit?“ nadhodila rozpačitě.

„Pěknej donjuán, tenhle Laštůvka,“ prohlásila Chuchlíková, sotva jejich šouravé kroky dozněly ve tmě. „Za komunistů pracoval jako

účetní v Prameni. Určitě si tam pěkně nasyslil. A díky nebožce paní, který vrátili barák na náměstí, si žije jako v bavlnce. Je to ten u radnice, co je dole cukrárna. Jenom z toho pronájmu musí mít balík. Chudák paní Květa. Byl na ni jako pes. Umřela na otravu plynem – nedivila bych se, kdyby jí ho pustil on. Říkalo se sice, že byla už ke konci pěkně popletená a nechala puštěný sporák, ale mně osobně přišla čiperná.“

„Jste informovaná,“ poznamenala Josefína a sáhla po nedopité lahvi pana Laštůvky. „Dáglíš by to jistě ocenil.“

„Bacha,“ zarazil ji Jakub, „koupe se ti uvnitř vosy.“

„Dík za upozornění.“

„Nemáš zač,“ mrkl na ni.

Otevřela pusu, jako by chtěla něco podotknout.

Bob Lešner jí mlčky podal otvírák.

„Já toho vím,“ narovнала se Chuchlíková v ramenou. „Proč myslíte, že se Snížková nechá nalákat na řeči takovýho starýho dědy? Jde o ten dům, to vám povídám.“

„Tak tohle já nebudu poslouchat!“ Paní Maierová se prudce vztyčila, divže jí nespady z nosu brýle. „Dobrou noc!“

„Dobrou!“ zavolala za ní Josefína.

„Je přecitlivělá,“ komentovala její odchod Chuchlíková. „Jsou se Snížkovou velký kamarádky. Každou středu si to vykračujou na dortík do cukrárny v tom Laštůvkovým baráku.“

„Vy tam baštíte pařížáky určitě taky, že to tak dobře víte,“ zavřel Bob.

„No dovolte,“ ohradila se. „Já si objednávám zákusky jinde. A s lidmi, jako je Olga Maierová, se zásadně nestýkám.“

„To abyste si sbalila,“ podotkl Jakub.

Nevšíkala si ho. „Měla by si nejdřív udělat pořádek doma. Ten její synátor... darmo mluvit. A vůbec celá jejich rodinka. Vnučka se tahá s tím drzým vejlupekem Kačírkem, místo aby se snažila odmaturovat,

a její brácha sedí v kriminále. Můj muž si s ním na fotbale užil, to vám povídám, koukalo mu to z očí – gólmanovi.“

Dveře z kuchyně se otevřely a přes zápraží si to namířila Barbora obtěžkaná talíři s hromadou lívanců a mísou malinové pěny. „Tak prosím,“ položila náklad na stůl. „Berte si.“

„Už nemám chuť,“ pokrčila nos Chuchlíková a sáhla do kabelky pro karamelku.

Barbora se nadechla.

„Ale my si dáme rádi,“ řekl Jakub a nandal si jich rovnou pět. Další šoupl na talíř Josefíně. Na ně jí kydnul hromadu pěny. „Jsou jako z pohádky.“

„Otesánku,“ usmála se Barbora.

„Takový panděro snad nemám,“ poplácal se po břiše.

„Vůbec ne.“

Josefína posunula svůj talíř před Lešnera. „Dáte si taky?“

Místo odpovědi zvedl lahev.

A z lesa se ozvalo pískání.

Jakub strnul spolu s ostatními.

Zvuk se blížil a sílil.

Náhle do kruhu světla vydávaného petrolejkou vkročil člověk. Malý, zarostlý, v koutku úst píšťalu. Na zádech US tašku a stočenou celtu.

„Ulrich,“ hlesla Chuchlíková.

Chlapík odhalil zbytky křivých zubů. „Jezevec Kid, milostivá.“